

„Ježiškote, nemluv o kotletách a ničem takovém,“ okřikl ji Digory. „Tím je to všechno ještě horší.“

Digory pak řekl, že by se Polly pomocí prstenů měla dopravit domů a vzít si tam něco k jídlu. On nemůže, protože slíbil Aslanovi, že jeho úkol vyplní co nejdřív, a kdyby se objevil doma, mohlo by se snadno stát něco, co by mu zabránilo se vrátit. Ale Polly řekla, že ho v tom nemůže nechat. Digory si pomyslel, že to je od ní ohromně pěkné.

„Počkej,“ vzpomněla Polly. „Mám v kapse ještě zbytek karamel. Lepší než nic.“

„To rozhodně,“ souhlasil Digory. „Ale opatrně, až budeš strkat ruku do kapsy, nedotkni se toho prstenu.“

Byl to nesnadný a choulostivý úkol, ale nakonec se to podařilo. Když konečně dostali malý papírový sáček ven, byl celý rozmačkaný a lepkavý, takže museli spíš otrhat sáček z karamel, než vytáhnout karamely ze sáčku. Někteří dospělí – znáte to, jak umějí být na tyhle věci choulostiví – by se radši obešli bez večeře, než aby takovéhle karamely jedli. Dohromady jich měli devět. Digoryho napadlo, že každý sní čtyři a tu devátou zasadí. Protože když může z tyče od lampy vyrůst svítící stromeček, proč by tady nemohl vyrůst ka-

ramelovník? Vyhloubili v zemi malou díru a karamelu do ní zahrabali. Zbývající karamely snědli a snažili se přitom, aby jim vydržely co nejdéle. Bylo to chudé jídlo, i když připočítáme všechen papír, který chtěli nechtěli museli sníst také.

Když Peruť skončil se svou výbornou večeří, lehl si. Děti si k němu sedly, každé z jedné strany. Opřely se o jeho teplé tělo, a když je ještě přikryl křídly, bylo to docela pohodlné. Na nebi se objevovaly jasné hvězdy dosud mladého světa a oni si povídali o všem možném: jak Digory doufal, že dostane lék pro svou maminku, a jak ho Aslan místo toho poslal na tuhle výpravu. A opakovali si navzájem všechno, podle čeho poznají to hledané místo – modré jezero a kopec se zahradou na vrcholu. Hovor pomalu vázl a oni už skoro usína-